

De pijn van Gods afwezigheid

1 Samuël 4

Is God nog bij ons? God laat de werken van zijn handen niet los, maar dat is nog niet hetzelfde als dat God bij ons is...

Zijn wij nog bij God? Of heeft Hij zich van ons teruggetrokken omdat wij Hem buitensloten? 1 Samuël 4 dwingt ons om goed over deze vraag na te denken

vergeefse verwachting

In Israëls strijd met de Filistijnen leden ze een nederlaag. En concludeerden dat ze 'God vergaten mee te nemen' in de strijd. En ze lieten de ark halen, de troon van God immers. En gingen er vanzelfsprekend vanuit dat God dan ook bij hen zou zijn op het strijdtoneel. En natuurlijk voor hen zou strijden. Maar God is heilig, soeverein. Hij laat zich niet voor je karretje spannen. Zijn zegen is niet los verkrijgbaar, maar alleen in het leven met Hem.

Brood en wijn in het avondmaal zijn net als de ark tekenen van Gods aanwezigheid en genade. Maar als we Gods tekenen gebruiken zonder oprecht leven met Hem, staan ook wij met lege handen.

vernietigend verlies

Zo omgaan met God brengt ontstellend verlies. Het leger lijdt zware verliezen, de priesters sterven, de ark wordt buitgemaakt. Israël, het volk van de Bevrijder, is zijn vrijheid kwijt. En wie het werkelijk om God gaat, ervaart hier dit als het ergste dat gebeuren kan. Je bent alleen, God kwijt, zijn zegen kwijt, zijn teken en belofte kwijt. Eli schrikt zich letterlijk dood van dit bericht. Stel je eens voor dat God afwezig blijkt in onze gemeente... in ons leven...

eerloos leven

Gods heerlijkheid/eer is waar Hij zich laat kennen. En dat was het meest zichtbaar in de ark. Dé plek van Gods eer. Als de hoogzwangere vrouw van Pinchas hoort van het verlies van de ark, begint haar bevalling. Ze geeft met haar laatste adem haar zoon nog een naam: *I-kabod*. Wég is de eer. De troon van God is weg... God blijft niet weg, zo zal blijken. Het is heilsgeschiedenis, verlossingsgeschiedenis. God komt hier met zijn oordeel om ruimte te maken voor zijn bevrijding. Dat mensen Hem (weer) zullen erkennen als God en zó zijn bevrijding (weer) zullen kennen.

maandag, Jeremia 2,1-15

De tempel, de ark, is hét teken van Gods aanwezigheid, zijn liefde en genade. Zijn verlangen zijn volk de zijne te laten zijn. Jeremia's woorden zijn scherp, veroordelend. Omdat Israël wel de tempeldienst 'laat draaien' maar feitelijk God buiten spel zette.

Laat tot je doordringen dat Gods verdriet en zijn gekrenkte liefde achter deze woorden van Jeremia schuilgaan.

dinsdag, Openbaring 3,1-6

Stel je voor dat wij tot de slotsom zouden moeten komen dat God bij ons *afwezig* is. Zoals Jezus in deze brief aan de gemeente van Sardes constateert dat ze de naam hebben te leven, maar feitelijk dood zijn. Wat zou Hij in deze tijd aan onze gemeente schrijven? En aan u/jou?

woensdag, Psalm 63

Buiten Gods aanwezigheid zijn... wat kan dat pijn doen. Fysiek en in je ziel. En hoe sterk is dan het verlangen! Maak van de psalm je eigen gebed.

donderdag, Exodus 33,12-17

Na het drama van het gouden kalf heeft Mozes voorbede voor Israël gedaan, omdat de Here dreigde niet meer met zijn volk mee te gaan en het niet in Kanaän te brengen. God liet zich verbidden en beloofde Israël naar Kanaän te laten gaan. Maar Mozes houdt aan en smeekt dat de Here hen niet alleen laat gaan. Zonder U komen we nergens...

Luister het lied van Sela 'Wij gaan niet zonder U':

<https://www.youtube.com/watch?v=Dbs1W7Fx6gs>

vrijdag, Johannes 6,67-69

Velen wilden niet langer bij Jezus blijven, ze keerden zich van Hem af. En Jezus vraagt aan de achterblijvers: 'Willen jullie soms ook weggaan?'

Denk over Petrus' antwoord na en vraag je af of je het zo met hem mee zegt.

zaterdag, Hebréeën 10,19-25

Door Jezus mogen wij vrijmoedig tot de Vader gaan. Laten we dat doen, met een oprecht hart, in geloof. Dat is heel persoonlijk, maar laten we het ook samen doen, zoals hier staat. Elkaar aanmoedigen om vol te houden in het geloof, elkaar aanvuren tot liefde en goede werken. Laten we samen God dienen, zoals we samen het avondmaal mogen vieren.